תשבצוכן השלם הזה 2559

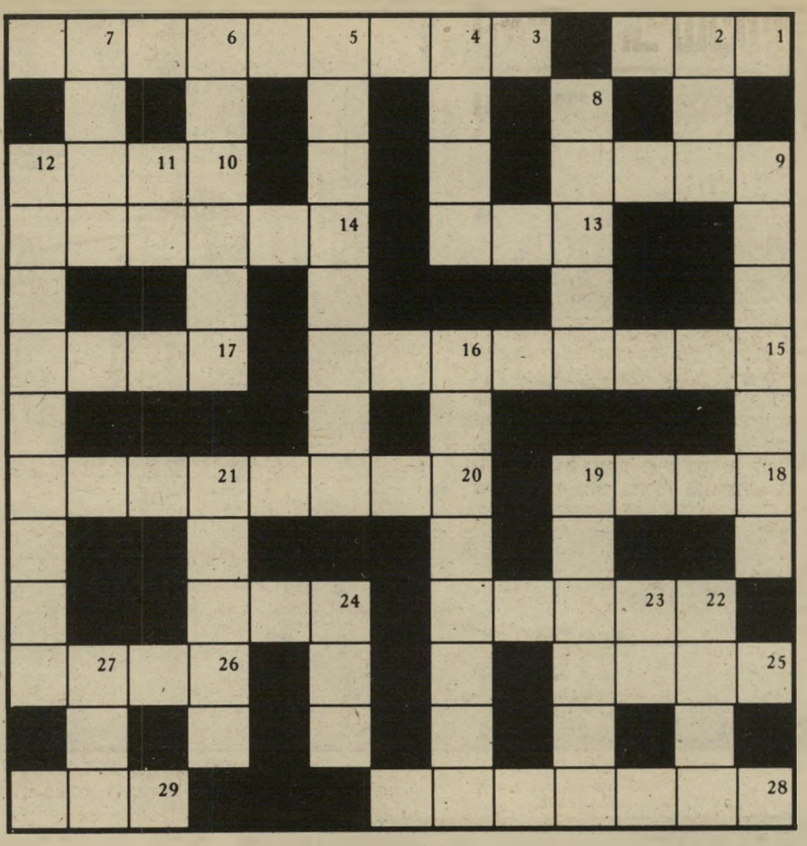

מאוזן:

1) האות השלישית, אבל ביוונית (3)

3) סטחנוביץ לא יחוייב בדין (5,4)

9) לא ננוח עד אשר נמצא מקום לסוף השבוע (4)

10) עומד בבכיו (4)

13) ברטוק כבר נתיישן (3)

14) השר רכושן ולא יוותר על כסאו (6)

15) גם גור, כמו לוי לפניו, גרם לו זעזוע (3,2,3)

17) היתר או שלטון? (4)

18) לא רוצים לקבל בוסר (4)

20) יש תיקון לרגע בו עזבה סינדרלה את הנשף (4,4)

22) בשורות המפלגה השמרנית בבריטניה (5)

24) חסר משהו לנוי בסימטריה הזאת (3)

25) רק חלק קטן שב וטועם (4)

26) ניעור בו, במשורר, האני הפרטי (4)

28) אורלי ומנחם: כעץ שתול על פלגי מים (3,4)

29) רב היה בסדר (3).

מאונך:

2) טס בגשם (3)

4) היפהפיה הנמה בטרויה (4)

5) גם ברמוקרטיה עובר קו אדום (4,4)

6) הקוץ בסוף גרם להחמרה במצב (6)

7) נופח נשמתו במבנה רעוע (4)

8) קם והיה הדבר — קץ לעושק וחמס (5)

9) אין צורך לברות, היא עוד תלמד (5,2)

11) זה העומד על האף הוא קוסם (2)

12) הנקמה, בציור של פיקאסו (3,3,3)

16) בריל תורם ולכן יש לו פריווילגיה (4,4)

19) ברכה לאליהו בשמץ השתאות (3,3)

21) כמו לכתוב שיר לעשיר ואחרי זה לא להוסיף דבר (5)

22) מלא טעם מנומק (4)

23) התחיל ונגמר בווטרלו (2)

24) התכשיט עולה בבקיאותו (3)

27) סחט עד האמצע (3,3).

אביגיל ינאי

פתרון תשבצופן 2557

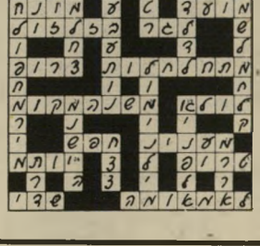

להיות אב לבת קטנה

(המשך מעמוד 19)

להתמודד עם עצמי. הסכל היה שלי, הכאב היה שלי — הכל היה שלי.

בתהליך הגירושין לא הפריעה לי כל־כך הרכילות — לא אמרתי שלא נפגעתי מכך — כמו שהיו לכך הרבה נפגעים: אשה, ילדים. החלטתי אז שלא להיות מושפע מהפירסומים בעיתונים על־כך. החלטתי שזה לא ענייני.

היו לי שיחות קשות על כך עם חברים שאמרו: „זה לא כראי לך." המונח כראיות בחיים הפרטיים צרם לי. כל מה שאירע מסביב פגע בי. היה קשה ללכת עם זה.

אני הראשון שהעזתי לעשות את זה. עד אז כולם העלימו את בעיות־המישפחה שלהם: גולדה טענה במשך שנים שבעלה „א... נשאר בקיבוץ", ולוי אשכול פיתאום — ככה פיתאום — העלים את אשתו...

היה לי ברור שאני עלול לסיים את הקריירה שלי בגלל זה. בכל זאת, החלטתי להדחיק את השיקולים הצי־ניים. המשכתי בתהליך הגירושין.

שיהיה מובן: אין זה אומר, כי התחום הציבורי נדחק אצלי לחשיבות מיש־נית. יש לי תחושה חריפה של מחר־ייבות ומעורבות. מעורבות זה איכ־פתיות, הרצון להשפיע, להשתתף. זה כאילו יש לי איזו חובה.

לפעמים אני מגחך על עצמי. נאמר: אם אני בחופש או בחו"ל — אני כל הזמן מוטרד. אני שואל את עצמי: מי יודע מה קורה שם בלעדיי? אז אני ממהר לחזור ונוכח ששום דבר לא קרה. שהדברים הסתדרו לא רע גם בלעדיי.

אני אף־פעם לא לומר מזה לקח.

אולי התמונה המישפחתית ועיסוקי בכתיבה מטעים.

בסוגריים: קשה לי להיות כלכלן, פוליטיקאי. עם דחף של כתיבה סיפרותית. קשה גם מפני שלא נותר לי די זמן לכתוב, וגם זה מסתדר קשה.

אבל לא אירבתי את האמביציות להגיע לפיסגה. כן, כן — לראשות־הממשלה: מה, פוליטיקאי בכיר שאינו מודה בכך — או שאינו דובר אמת, או שגם הוא סבור שאינו ראוי לכך. הבעיה היחידה היא שאני לא מוכן לשלם את המחיר ולוותר על שאר העולמות.

אני אדם של ניגודים. אולי האמ־ביציה קצת נשחקה אצלי, כי אני „רק" — בעצם „כבר" — בן חמישים ואחת וחצי, והכרתי את כולם: בן־גוריון, אשכול, גולדה, דיין, פרס, רבין. כבר הייתי שר, סגן־שר, יושב־ראש ועדה פרלמנטרית, חבר־כנסת, מושבניק. אין בי דחף לרוץ, קוצר־רוח. יש בי המון סקרנות. אבל אין לי כבר קוצר־רוח כמו שהיה לי. נניח שאכיר עוד מישהו — כבן־גוריון הוא כבר לא יהיה: בכלל, מחוץ לעבודה איני מתראה עם פוליטיקאים. די לי להתראות עימם בעבודה...

„אני די ממולח"

אני מרגיש שאני דווקא עושה הרבה במירוץ לראשות־הממשלה. הרי זה לא דבר שבא מהיום למחר. ראשית, אני צובר רקורד. הייתי איש־ביצוע טוב, חבר־כנסת טוב, נבחרתי תמיד ברוב גדול. אולי אני לא מומחה במניפולציות, אבל את לא מתרשמת מדוייק. בסך־הכל, אני אדם די ממו־לח...

תכונת הבשלנות באמת זרה לי. בכלל. שלוש התכונות שאיני סובל הן שיקריות, צביעות ורשלנות. אני שואף להיות ראש־ממשלה, אך אינני רדוף בריצה. בתשוקה בלתי־ניתנת־לכיבוש.

אינני חושב שחברי מרכז מיפלגת־העבודה הם חבורת מטומטמים. אם יהיה מוסכם על מועמד אחד, שימעון פרס, בסיבוב הקרוב — וזה, אני מניח, יהיה במיקרה שיוקדמו הבחירות — אז לא אתמודד. בכל מיקרה אחר — אתמודד: כבר בסיבוב הקרוב!

אני מופיע הרבה בסניפי־המיפלגה. אני בין השלושה — האחרים הם: פרס ומשה שחל — המופיעים שם הכי הרבה. אני מסייר המון ברחבי הארץ.

יש פורום קבוע המונה 80 חברים. פורום פוליטי. התומך בי. כמעט כולם חברי־מרכז. אין שם חברי־כנסת. הפורום מתכנס פעם בחודש, חודש־וחצי.

במיפלגה רואים בי מועמד. אני חושב, ויודעים שאני רואה את עצמי כמועמד. אבל אהיה מוכן לשלם מחיר עד לנקודה מסויימת.

פרישת מוטה גור? גם אני בבעיה עם הנושא. אני שוקל את זה. זאת האמת. יש עוד חודש ימים עד הרוטציה. בפוליטיקה זה המון זמן. מי יודע מה יקרה במשך חודש ימים. אני מתלבט. טרם החלטתי אם אפרוש במועד הרוטציה, כמו גור.

חושב על המוות

פעם קראתי על עצמי איזה פרופיל של מצליחן, שהכל בא לו בקלות.

איזה קלות? חייתי ממש בתנאים של מצוקה, אבל לא הרגשנו קיפוח. בקושי גמרתי את בחינות־הבגרות. נאלצתי לעבוד קשה ולעשות בחינות בבית־ספר אכסטרני.

כנראה חשבו שאם אדם מצליח להגיע בגיל צעיר — אז בטח הלך לו בקלי־קלות. אבל לא איכפת לי שיתארו אותי ככה. אחרת יכתבו „מקופח."

דווקא תנאי־המצוקה עשו אותי

גד והדם יעקובי (1984)
סיפורים בצבעים

פרפקציוניסט. אני חי כל הזמן במתח. תמיד יש פער בין המצוי לרצוי.

אני מאוד מודע לעצמי. חושב המון על החיים ועל המוות כחלק מהחיים.

אין יום שאני לא חושב על המוות. אדם שלא חושב על כך — מאבד את חוש־המידה.

יכול להיות שזה בגלל המשבר הבריאותי שעברתי. ברור שזה גם מפני שיש לי אשה צעירה וילדה קטנה — אני רוצה מאוד לחיות. יש בי יצר־חיים מאוד חזק, טעם גדול בחיים.

לכן פיתחתי מידה גדולה של אינטנסיביות. אין שעה, יום, או רגע, שאני מרגיש שאיני ממצה את חיי.

אני לא מפחד מהמוות, לא מפחד מלעסוק בו.

לפני שלושה שבועות מת אורי טלמור, בן־כיתה שלי מכפר־ויתקין. זה מאוד הפתיע אותי, השפיע עליי.

ביקרתי אותו יום לפני מותו. היתה לנו שיחה מאוד ארוכה, מאוד כנה, וחל קיטוע.

זה זיעזע אותי שבני־גילי מתחילים למות. אולי בגלל זה אני מנסה להסביר את החיים להדס:

„בוקר אחד, כשהשמיים היו כחולים
והעננים ששטו היו בהירים
והעצים אחרי הגשם היו רחוצים
והחולות שליד הים היו לבנים־לבנים
אמרתי לאבא: ספר לי בבקשה
סיפור בצבעים."

זה הסיפור המחורז שאני כותב עכשיו, הנקרא „סיפור בצבעים". כל צבע מספר על עצמו וכמה נפלא לו, אבל זה סתם שעשוע לילדים.

אני מספר להדס סיפורים פעמיים־שלוש בשבוע — אני משתדל להגיע הביתה מוקדם — וכשאני מספר לה סיפור שהיא אוהבת במיוחד, אז אני ממהר לרשום את זה. זה לוקח בדיוק כמה דקות.

איתן עמיחי
הדברת מזיקים בע"מ
מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.
רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272 · טל. 6-5-790114
בשמירה על בריאותך ורכושך